

WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI (druga izba)

z dnia 4 lutego 2009 r. *

W sprawie T-145/06

Omya AG, z siedzibą w Oftringen (Szwajcaria), reprezentowana przez C. Ahlborna, C. Berg, solicitors, C. Pinta Correię, adwokata, oraz J. Flynną, QC,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej początkowo przez V. Di Bucciego, X. Lewisa, R. Sauera, A. Whelana oraz F. Amata, a następnie przez V. Di Bucciego, X. Lewisa, R. Sauera oraz A. Whelana, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

mającej za przedmiot skargę na decyzję Komisji z dnia 8 marca 2006 r. wydaną na podstawie art. 11 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia

* Język postępowania: angielski.

2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (Dz.U. L 24, s. 1), w której zażądano skorygowania informacji dostarczonych w ramach badania sprawy COMP/M.3796 (Omya/J.M. Huber PCC),

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI
WSPÓLNOT EUROPEJSKICH (druga izba),

w składzie: I. Pelikánová (sprawozdawca), prezes, K. Jürimäe i S. Soldevila Fragoso, sędziowie,

sekretarz: K. Pocheć, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 22 kwietnia 2008 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Okoliczności postania sporu

- ¹ Skarżąca, Omya AG, spółka prowadząca działalność między innymi na rynku dostaw wytrąconego węgla wapnia (zwanego dalej „WWW”) oraz rozdrobnionego węgla wapnia (zwanego dalej „RWW”), wykorzystywanych w szczególności do wypełniania

i powlekania papieru, zawarła w dniu 18 stycznia 2005 r. umowę, na mocy której miała ona nabyć pewne położone w Europie zakłady produkcyjne WWW należące do J.M. Huber Corp. (zwaną dalej „zgłoszoną koncentracją”). Transakcja ta została zgłoszona fińskiemu organowi ds. konkurencji, który w dniu 4 kwietnia 2005 r. zwrócił się do Komisji, na podstawie art. 22 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (Dz.U. L 24, s. 1), o jej zbadanie.

- 2 Komisja uznała swoją właściwość i w dniu 23 września 2005 r. wszczęła postępowanie w przedmiocie badania zgłoszonej koncentracji. Komisja utworzyła między innymi bazę danych dotyczących wysyłek WWW i RWW dokonanych w latach 2002–2004 przez głównych dostawców z terenu Europejskiego Obszaru Gospodarczego (zwaną dalej „bazą danych dotyczących wysyłek”), która miała służyć zwłaszcza opracowaniu studium ekonometrycznego dotyczącego schematów zastępowania węglanów wapnia stosowanych jako wypełniacze (zwanego dalej „analizą ekonometryczną”). W tym kontekście Komisja wielokrotnie zwracała się do skarżącej o dostarczenie jej pewnych informacji. Tak oto w dniu 1 grudnia 2005 r., pismem wystosowanym na podstawie art. 11 ust. 2 rozporządzenia nr 139/2004, Komisja wystąpiła do skarżącej z żądaniem przedstawienia wyjaśnień dotyczących danych na temat oferty i sprzedaży, a także potencjalnego zbytu WWW. Z uwagi na to, że skarżąca nie zastosowała się do treści żądania w wyznaczonym terminie, w dniu 9 grudnia 2005 r. Komisja wydała na podstawie art. 11 ust. 3 rozporządzenia decyzję dotyczącą tychże informacji i zawieszającą termin zbadania sprawy zgodnie z art. 10 ust. 4.
- 3 Skarżąca udzieliła odpowiedzi na decyzję z dnia 9 grudnia 2005 r. pismami z dnia 9 i 13 grudnia 2005 r. oraz z dnia 3 stycznia 2006 r. (określanymi dalej łącznie jako „dane ze stycznia”). Po otrzymaniu tych danych Komisja potwierdziła w adresowanym do skarżącej piśmie z dnia 12 stycznia 2006 r., iż dane ze stycznia są kompletne, oraz wskazała, że termin zbadania sprawy zaczął ponownie biec z dniem 4 stycznia i że upływa on w dniu 31 marca 2006 r.

- 4 W dniu 13 stycznia 2006 r. Komisja wskazała skarżącej, iż zamierza zatwierdzić koncentrację bez wysyłania pisma w sprawie przedstawienia zarzutów. Komisja przygotowała także projekt stosownej decyzji (zwany dalej „projektem zatwierdzenia”), który przedłożyła Komitetowi Doradczemu ds. Koncentracji złożonemu z przedstawicieli państw członkowskich (zwanemu dalej „Komitetem Doradczym”). Jednakże w tym samym czasie pewne państwa członkowskie, jak również podmioty konkurencyjne względem skarżącej wyraziły wobec Komisji swe obawy o to, jakie konsekwencje dla konkurencji spowoduje zgłoszona koncentracja. Obawy te doprowadziły między innymi do tego, że na posiedzeniu Komitetu Doradczego w dniu 22 lutego 2006 r. przedstawiciele pewnych państw członkowskich zakwestionowali ocenę Komisji.
- 5 W dniach 22 i 24 lutego oraz 2 marca 2006 r. Komisja poinformowała skarżącą pocztą elektroniczną o pewnych nieścisłościach w danych ze stycznia i zażądała przedstawienia stosownych wyjaśnień. Podczas rozmowy telefonicznej przeprowadzonej w dniu 3 marca 2006 r. Komisja zaproponowała skarżącej przedłużenie za obopólną zgodą terminu zbadania sprawy o 20 dni roboczych na podstawie art. 10 ust. 3 rozporządzenia nr 139/2004 oraz wskazała, że w razie odmowy może ona wydać nową decyzję w przedmiocie zawieszenia biegu tego terminu na podstawie art. 11 ust. 3 tego rozporządzenia.
- 6 Pismem z dnia 6 marca 2006 r. skarżąca zakomunikowała brak swej zgody na przedłużenie terminu.
- 7 W decyzji z dnia 8 marca 2006 r. wydanej na podstawie art. 11 ust. 3 rozporządzenia nr 139/2004 (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją”) Komisja stwierdziła, że informacje dostarczone w dniu 3 stycznia 2006 r. w odpowiedzi na decyzję z dnia 9 grudnia 2005 r. są przynajmniej częściowo nieprecyzyjne i że z tego względu termin zbadania koncentracji został zawieszony z dniem 8 grudnia 2005 r. aż do czasu otrzymania kompletnych i dokładnych informacji. W tym stanie rzeczy Komisja zażądała od skarżącej udzielenia odpowiedzi na cztery pytania ogólne i 119 pytań szczegółowych.

- 8 Skarżąca udzieliła odpowiedzi na zaskarżoną decyzję w dniu 21 marca 2006 r., przedstawiając zasadniczo nową wersję bazy danych dotyczących wysyłek (zwaną dalej „danymi z marca”). Pismem z dnia 30 marca 2006 r. Komisja wskazała skarżącej, że dane z marca są kompletne, że jest w trakcie weryfikacji ich prawidłowości oraz że termin zbadania sprawy ponownie rozpoczął bieg. Pismem z dnia 10 maja 2006 r. Komisja potwierdziła, że dane z marca są prawidłowe.
- 9 Tymczasem, w dniu 2 maja 2006 r., Komisja wystosowała do skarżącej pismo w sprawie przedstawienia zarzutów, w którym uznała tymczasowo, że zgłoszona koncentracja jest niezgodna ze wspólnym rynkiem.
- 10 Wreszcie decyzją z dnia 19 lipca 2006 r. (zwaną dalej „decyzją w sprawie koncentracji”) Komisja uznała zgłoszoną koncentrację za zgodną ze wspólnym rynkiem, z zastrzeżeniem pewnych warunków i zobowiązań.

Przebieg postępowania i żądania stron

- 11 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 18 maja 2006 r. skarżąca wniosła niniejszą skargę.
- 12 W odrębnym piśmie złożonym w sekretariacie Sądu w tym samym dniu skarżąca wniosła o rozpoznanie sprawy w trybie przyspieszonym zgodnie z art. 76a regulaminu Sądu. Wniosek ten został oddalony postanowieniem piątej izby Sądu z dnia 19 czerwca 2006 r.

- 13 Odpowiedź na skargę złożono w dniu 8 sierpnia 2006 r., replikę w dniu 31 października 2006 r., zaś duplikę w dniu 12 lutego 2007 r.
- 14 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 31 sierpnia 2006 r. Imerys SA złożyła wniosek o dopuszczenie do niniejszej sprawy w charakterze interwenienta po stronie Komisji.
- 15 Postanowieniem prezesa Sądu z dnia 27 października 2006 r. sprawa została przydzielona drugiej izbie Sądu.
- 16 Postanowieniem z dnia 22 marca 2007 r. prezes drugiej izby Sądu dopuścił interwencję spółki Imerys. Jednakże pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 23 kwietnia 2007 r. ta ostatnia poinformowała Sąd o cofnięciu swego wniosku o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta. W rezultacie postanowieniem z dnia 12 lipca 2007 r. prezes drugiej izby Sądu ogłosił pozbawienie spółki Imerys statusu interwenienta.
- 17 W dniu 29 stycznia 2008 r. druga izba Sądu zdecydowała o wszczęciu procedury ustnej bez wcześniejszego przeprowadzania środków dowodowych. Skład orzekający postanowił także zobowiązać Komisję do przedstawienia pewnych dokumentów oraz wezwać skarżącą do przedstawienia uwag na ich temat, a także do udzielenia odpowiedzi na jedno pytanie. Strony udzieliły odpowiedzi w terminach wyznaczonych przez Sąd, przy czym po otrzymaniu stosownego wezwania Sądu Komisja przedstawiła nadto uwagi uzupełniające odnoszące się do uwag skarżącej.

18 Podczas rozprawy w dniu 22 kwietnia 2008 r. strony przedstawiły swoje stanowiska i udzieliły odpowiedzi na zadane przez Sąd pytania.

19 Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania;
- wydanie rozstrzygnięcia w przedmiocie konsekwencji stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji.

20 Komisja wnosi do Sądu o:

- uznanie skargi za oczywiście niedopuszczalną w zakresie zawierającym wniosek o wydanie rozstrzygnięcia w przedmiocie konsekwencji ewentualnego stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji;
- oddalenie skargi w pozostałym zakresie;

— obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

- 21 Skarżąca podnosi cztery zarzuty dotyczące, po pierwsze, niespełnienia przesłanek wymaganych dla wydania decyzji na podstawie art. 11 ust. 3 rozporządzenia nr 139/2004, jak również naruszenia zasady proporcjonalności, po drugie, naruszenia zasady przestrzegania rozsądnego terminu, po trzecie, nadużycia władzy, a po czwarte, naruszenia zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań. Skarżąca wnosi ponadto o zarządzenie pewnych środków organizacji postępowania.
- 22 Komisja utrzymuje, że wniosek o wydanie przez Sąd rozstrzygnięcia w przedmiocie konsekwencji ewentualnego stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji jest niedopuszczalny. Komisja stoi także na stanowisku, że zarzuty podniesione przez skarżącą są bezzasadne, i kwestionuje konieczność zarządzenia żądanych środków organizacji postępowania.

W przedmiocie dopuszczalności wniosku dotyczącego konsekwencji ewentualnego stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji

- 23 Należy zwrócić uwagę na to, że — jak twierdzi Komisja — zwracając się do Sądu o wydanie rozstrzygnięcia w przedmiocie konsekwencji stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji, skarżąca zmierza do uzyskania oświadczenia dotyczącego skutków niniejszego wyroku, które stanowiłoby także sformułowany pod adresem Komisji nakaz w zakresie jego wykonania. Jako że w ramach kontroli zgodności z prawem

sprawowanej na podstawie art. 230 WE Sąd nie jest władny do wydawania wyroków deklaratoryjnych (zob. podobnie postanowienie Trybunału z dnia 9 grudnia 2003 r. w sprawie C-224/03 Włochy przeciwko Komisji, Rec. s. I-14751, pkt 20–22) ani nakazów, nawet gdy odnoszą się one do sposobu wykonania jego wyroków (postanowienie prezesa Trybunału z dnia 26 października 1995 r. w sprawach połączonych C-199/94 P i C-200/94 P Pevasa i Inpesca przeciwko Komisji, Rec. s. I-3709, pkt 24), a zatem wniosek skarżącej należy uznać za oczywiście niedopuszczalny.

W przedmiocie zarzutu pierwszego dotyczącego naruszenia art. 11 rozporządzenia nr 139/2004

- ²⁴ W ramach zarzutu pierwszego strony podnoszą na wstępie kwestię przesłanek, jakie winny zostać spełnione, by Komisja mogła zażądać, na mocy decyzji wydanej na podstawie art. 11 ust. 3 rozporządzenia nr 139/2004, sprostowania przedstawionych przez zgłaszającego informacji, które okazały się nieprawidłowe. Skarżąca podnosi następnie, że w niniejszej sprawie przesłanki te nie zostały spełnione, mając na względzie okoliczność, że poprawki, których wprowadzenia zażądano w zaskarżonej decyzji, nie były konieczne do dokonania oceny koncentracji (pierwsza część zarzutu) oraz że dane ze stycznia były zasadniczo poprawne (druga część zarzutu).

Uwagi wstępne dotyczące pojęcia konieczności informacji i ich sprostowania

— Argumenty stron

- ²⁵ Według skarżącej Komisja może zażądać sprostowania błędów wykrytych w informacjach dostarczonych przez stronę koncentracji, o ile zarówno informacje podlegające

sprostowaniu, jak i samo ich sprostowanie są konieczne. Skarżąca uściśla w tym względzie po pierwsze, że sama potencjalna użyteczność danych informacji nie wystarczy, zaś po drugie, że sprostowanie jest konieczne wyłącznie wtedy, gdy stwierdzone błędy są istotne, czyli gdy istnieje znaczne ryzyko, że będą one mieć znaczący wpływ na ocenę danej koncentracji.

26 Ponadto ze względu na konsekwencje zawieszenia terminu zbadania sprawy oraz wymóg szybkości, który charakteryzuje postępowanie przewidziane w rozporządzeniu nr 139/2004, wskazane wyżej przesłanki powinny być ściśle interpretowane. Skarżąca twierdzi wreszcie, że choć do Komisji należy co do zasady ustalenie, jakie informacje są konieczne, głównie w zależności od okoliczności danej sprawy, związana jest ona jednak zasadą proporcjonalności, która wymaga, by im dłuższy jest okres zawieszenia, tym istotniejsze były podstawy uzasadniające jego zastosowanie.

27 Komisja utrzymuje po pierwsze, iż może wydać decyzję na podstawie art. 11 ust. 3 rozporządzenia nr 139/2004, gdy tylko uzna, że nie dysponuje wszystkimi informacjami koniecznymi do wydania rozstrzygnięcia w przedmiocie zgodności ze wspólnym rynkiem rozpatrywanej koncentracji. Tak jest w szczególności w przypadku, gdy istnieje ryzyko, że błędy wykryte w informacjach dostarczonych przez jedną ze stron miałyby wpływ na ocenę Komisji. Komisja podnosi następnie, iż konieczność żądanych informacji jest kwestią obiektywną, w odniesieniu do której przysługuje jej szeroki zakres uznania, i którą należy oceniać w kontekście okoliczności sprawy oraz potencjalnej przydatności danych informacji. Należy wreszcie wziąć także pod uwagę okoliczność, że Komisja jest zobowiązana do przeprowadzenia swego badania z dużą ostrożnością i do oparcia się na kompletnych i prawidłowych informacjach.

— Ocena Sądu

- 28 Z orzecznictwa wynika, że Komisja może skorzystać z uprawnień przyznanych jej na mocy art. 11 rozporządzenia nr 139/2004 jedynie wówczas, gdy uważa, że nie dysponuje wszystkimi informacjami koniecznymi do wydania rozstrzygnięcia w przedmiocie zgodności ze wspólnym rynkiem danej koncentracji [zob. w kwestii analogicznych przepisów rozporządzenia Rady (EWG) nr 4064/89 z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (Dz.U. L 395, s. 1) wyrok Sądu z dnia 27 listopada 1997 r. w sprawie T-290/94 Kaysersberg przeciwko Komisji, Rec. s. II-2137, pkt 145].
- 29 Należy w tym względzie przypomnieć, że do celów wydania decyzji w przedmiocie koncentracji Komisja winna zbadać, w szczególności na podstawie art. 2 rozporządzenia nr 139/2004, skutki danej transakcji dla wszystkich rynków, w odniesieniu do których istnieje ryzyko, że skuteczna konkurencja na wspólnym rynku lub znacznej jego części zostałaby znacząco zakłócona.
- 30 Ponadto okoliczność, że wymóg konieczności powinien być interpretowany w kontekście decyzji w przedmiocie zgodności danej koncentracji ze wspólnym rynkiem, oznacza, iż konieczność informacji wskazanych w żądaniu wystosowanym na podstawie art. 11 rozporządzenia nr 139/2004 należy oceniać w świetle wyobrażenia, jakie Komisja mogła, rozsądnie rzecz biorąc, mieć w chwili formułowania tego żądania o zakresie informacji koniecznych do zbadania koncentracji. Podstawą tej oceny nie powinna być zatem rzeczywista niezbędność danych informacji w toku postępowania przed Komisją, bowiem jest ona zależna od wielu czynników i nie da się jej ustalić w pewny sposób już na etapie formułowania żądania udzielenia informacji.

31 Jeżeli chodzi o szczególny przypadek niezbędności sprostowania informacji, które zostały już przekazane, lecz okazały się nieprawidłowe, Sąd stoi na stanowisku, że kryterium istotnego charakteru stwierdzonych błędów, co do którego strony pozostają zgodne, jest właściwe w kontekście brzmienia i systematyki rozporządzenia nr 139/2004, a w szczególności jego art. 2 i 11. Należy zatem stwierdzić, że Komisja może zażądać sprostowania uznanych za błędne informacji przekazanych przez jedną ze stron, jeżeli istnieje ryzyko, że wykryte błędy mogą mieć znaczący wpływ na ocenę zgodności danej koncentracji ze wspólnym rynkiem.

32 W odniesieniu do kontroli stosowania wskazanych wyżej kryteriów należy sprecyzować po pierwsze, iż wiąże się ona z dokonaniem złożonych ocen pod względem gospodarczym. Komisja dysponuje więc w tym względzie zakresem uznania, a kontrola sprawowana przez sądy wspólnotowe winna ograniczać się do weryfikacji, czy przestrzegane były przepisy proceduralne oraz przepisy dotyczące uzasadnienia, a także do sprawdzenia prawidłowości dokonanych ustaleń faktycznych oraz tego, czy nie wystąpił oczywisty błąd w ocenie i czy nie doszło do nadużycia władzy. Okoliczność ta nie oznacza jednak, że sądy wspólnotowe winny powstrzymać się od kontroli dokonanej przez Komisję interpretacji danych o charakterze gospodarczym (wyrok Trybunału z dnia 15 lutego 2005 r. w sprawie C-12/03 P Komisja przeciwko Tetra Laval, Zb.Orz. s. I-987, pkt 38 i 39), w szczególności zaś dokonanej przezeń oceny konieczności informacji zażądanych na podstawie art. 11 rozporządzenia nr 139/2004, jak również kwestii istotności błędów, którymi są one ponoć obarczone.

33 Po drugie, przeciwnie do twierdzeń skarżącej, wspomnianych kryteriów nie należy interpretować w sposób ścisły. Wymóg szybkości postępowania, który charakteryzuje ogólną systematykę rozporządzenia nr 139/2004 (zob. w odniesieniu do rozporządzenia nr 4064/89 wyrok Sądu z dnia 28 kwietnia 1999 r. w sprawie T-221/95 Endemol przeciwko Komisji, Rec. s. II-1299, pkt 84), należy bowiem pogodzić z celem skutecznej kontroli zgodności koncentracji ze wspólnym rynkiem, którą Komisja winna przeprowadzić z dużą ostrożnością (ww. wyrok w sprawie Komisja przeciwko Tetra Laval, pkt 42) i która wymaga zgromadzenia przez Komisję kompletnych i prawidłowych informacji.

34 Prawdą jest wreszcie, że wykonywanie przez Komisję uprawnień przyznanych jej na mocy art. 11 rozporządzenia nr 139/2004 uwarunkowane jest poszanowaniem zasady proporcjonalności, która wymaga, aby akty wydawane przez instytucje wspólnotowe nie przekraczały granic tego, co jest stosowne i konieczne do realizacji wyznaczonych celów (wyrok Sądu z dnia 4 lipca 2006 r. w sprawie T-177/04 easyJet przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-1931, pkt 133). Ważne jest w szczególności, by nałożony na przedsiębiorstwo obowiązek dostarczenia informacji nie stanowił dla niego obciążenia niewspółmiernego do potrzeb dochodzenia (zob. analogicznie wyrok Sądu z dnia 12 grudnia 1991 r. w sprawie T-39/90 SEP przeciwko Komisji, Rec. s. II-1497, pkt 51). Ponieważ jednak długość okresu zawieszenia biegu terminów określonych w art. 10 rozporządzenia nr 139/2004 spowodowanego wydaniem decyzji na podstawie art. 11 tego rozporządzenia zależna jest od daty udzielenia niezbędnych informacji, Komisja nie narusza zasady proporcjonalności, zawieszając postępowanie, gdy informacje takie nie zostały jej przedstawione.

W przedmiocie pierwszej części zarzutu odnoszącej się do okoliczności, że informacje, których sprostowania zażądano, nie były konieczne

— Argumenty stron

35 Skarżąca podnosi przede wszystkim, że informacje, których skorygowania zażądano w zaskarżonej decyzji, nie były konieczne w dniu jej wydania do tego, aby Komisja mogła rozstrzygnąć w przedmiocie zgodności zgłoszonej koncentracji ze wspólnym rynkiem, gdyż nie były one istotne z punktu widzenia wskazanych przez Komisję celów.

36 Biorąc zatem pod uwagę okoliczność, że studium ekonometryczne dotyczyło wypełniaczy i opierało się wyłącznie na danych dotyczących roku 2004, dane dotyczące produktów stosowanych do powlekania oraz dane dotyczące lat 2002 i 2003 nie miały znaczenia. Żądając skorygowania danych dotyczących lat 2002 i 2003, Komisja działała zatem — zdaniem skarżącej — w złej wierze, co podaje w wątpliwość konieczność zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim odnosi się ona do pozostałych danych, których skorygowania zażądano. Okoliczność ta skłania także do postawienia pytania, czy dane z marca zostały faktycznie wykorzystane do przeprowadzenia w stosownym czasie ponownego studium ekonometrycznego. W świetle uregulowań proceduralnych zawartych w rozporządzeniu nr 139/2004 kwestia ewentualnych konsekwencji udostępnienia danych z marca dla oceny koncentracji mogła w istocie zostać podniesiona najpóźniej w piśmie w sprawie przedstawienia zarzutów. Komisja wykazała jednak jedynie okoliczność, że dane te zostały wykorzystane do przeprowadzenia ponownego studium ekonometrycznego po wysłaniu pisma w sprawie przedstawienia zarzutów, co potwierdza, że dane z marca nie były konieczne do przeprowadzenia tego studium.

37 Skarżąca zwraca następnie uwagę na to, że pismo w sprawie przedstawienia zarzutów, którego sporządzenie zostało rozpoczęte w czasie, gdy wydano zaskarżoną decyzję, i które miało zatem szczególne znaczenie dla wskazania informacji, jakie w tym czasie Komisja uważała za konieczne do przeprowadzenia swego badania, dotyczyło wyłącznie produktów stosowanych do powlekania. W momencie wydania decyzji z dnia 9 grudnia 2005 r. badanie Komisji nie było jednak skupione na sektorze produktów stosowanych do powlekania, lecz na sektorze wypełniaczy. Informacje wskazane w zaskarżonej decyzji, którą wydano bez poszanowania decyzji z dnia 9 grudnia 2005 r., nie były więc istotne dla sektora produktów stosowanych do powlekania, a więc nie miały znaczenia dla treści pisma w sprawie przedstawienia zarzutów. Okoliczność tę potwierdza bardzo ograniczone, a w każdym razie niekonieczne, wykorzystanie w tym dokumencie bazy danych dotyczących wysyłek.

38 Skarżąca zaprzecza także twierdzeniu, że informacje wskazane w zaskarżonej decyzji zostały wykorzystane do rozgraniczenia właściwych rynków produktowych oraz właściwych rynków geograficznych.

39 Skarżąca utrzymuje wreszcie, iż przedstawione przez Komisję dokumenty dotyczące rzeczywistego wykorzystania danych z marca nie dowodzą, że informacje wskazane w zaskarżonej decyzji były konieczne do wydania decyzji w sprawie koncentracji. Z dokumentów tych wynika bowiem po pierwsze, iż dane te były bezużyteczne w kontekście oceny poziomu cen. Po drugie, omawiane dokumenty nie dowodziły też niezbędności tych informacji do obliczenia udziałów w rynku. Po trzecie, Komisja nie wykazała, że przed wydaniem zaskarżonej decyzji lub po jej wydaniu dokonała oceny konieczności informacji, których skorygowania zażądała.

40 Komisja zwraca uwagę na to, iż wykorzystwała bazę danych dotyczących wysyłek nie tylko do przeprowadzenia studium ekonometrycznego, lecz także do rozgraniczenia właściwych rynków, a mówiąc bardziej ogólnie — do oceny wpływu koncentracji na konkurencję. Komisja podnosi, że studium ekonometryczne zostało przeprowadzone ponownie na podstawie danych z marca, co potwierdzają dokumenty przedstawione na żądanie Sądu. Przyznaje ona również, że skupiła się na sektorze produktów stosowanych do powlekania począwszy od drugiej połowy lutego 2006 r., a głównym powodem tej zmiany była okoliczność, iż w czasie tym dowiedziała się, że J.M. Huber Corp. była w trakcie opracowywania produktu, który miał jej umożliwić penetrację tego rynku. Okoliczność ta nie oznacza jednak, że Komisja całkowicie zaprzestała prowadzenia dochodzenia dotyczącego wypełniaczy.

— Ocena Sądu

41 Na wstępie należy zwrócić uwagę na to, że istotna część argumentów skarżącej oparta jest na twierdzeniu, że w momencie wydania zaskarżonej decyzji Komisja zakończyła badanie pewnych kwestii bądź nie rozpoczęła badania pewnych kwestii, sformułowała pewne wnioski wstępne lub skupiła swą uwagę na wybranych dziedzinach. Okoliczności te są jednak bez znaczenia, gdyż — jak wskazano wyżej w pkt 30 —

niezbędność informacji wskazanych w zaskarżonej decyzji należy oceniać w świetle wyobrażenia, jakie Komisja mogła, rozsądnie rzecz biorąc, mieć w chwili wydania powyższej decyzji o zakresie informacji koniecznych do wydania decyzji w sprawie koncentracji.

42 Należy także zaznaczyć, że baza danych dotyczących wysyłek dotyczyła dostaw dokonywanych na rynki węglanów wapnia stosowanych do wypełniania i pokrywania papieru. Skarżąca nie kwestionuje okoliczności, że rynki te zostały lub mogły zostać dotknięte skutkami zgłoszonej koncentracji. W tych okolicznościach z pkt 29 niniejszego wyroku wynika, że informacje, których skorygowania zażądano w zaskarżonej decyzji i które stanowiły część bazy danych dotyczących wysyłek, mogły co do zasady zostać uznane za niezbędne do wydania decyzji w sprawie koncentracji.

43 Tak samo należy przypomnieć, że baza danych dotyczących wysyłek zawierała w odniesieniu do każdej ze wskazanych w niej dostaw dane takie jak zakład, z którego dokonano wysyłki, oznaczenie i lokalizację klienta, odległość i środek transportu, rodzaj dostarczanych produktów, ich ilość i cenę. Dane takie mają znaczenie dla oceny zgodności koncentracji ze wspólnym rynkiem, gdyż umożliwiają Komisji zdefiniowanie właściwych rynków, jak również dokonanie analizy stanu konkurencji na każdym z nich.

44 Skarżąca zarzuca jednak Komisji także to, że zażądała ona skorygowania danych dotyczących lat 2002 i 2003, mimo iż studium ekonometryczne sporządzone zostało wyłącznie na podstawie danych dotyczących roku 2004, oraz że inne wskazane przez Komisję sposoby wykorzystania tych danych nie były powiązane żadnym czynnikiem czasowym. Należy jednak zaznaczyć w tym względzie, iż — przeciwnie do twierdzeń skarżącej — czynniki mające znaczenie dla zdefiniowania rynków geograficznych oraz

produktowych, przykładowo takie jak lokalizacja dostawców i klientów, środki transportu czy gama dostępnych produktów, mogą podlegać zmianom wraz z upływem czasu. W tych okolicznościach i wobec braku bardziej konkretnych materiałów, z których wynikałoby, że wystarczające byłoby przyjęcie za punkt odniesienia okresu krótszego, nie wydaje się, by Komisja niesłusznie uważała, że dane dotyczące lat 2002 i 2003 były konieczne do wydania decyzji w sprawie koncentracji.

45 Jeśli chodzi o twierdzenia oparte na piśmie w sprawie przedstawienia zarzutów oraz na przedstawionych przez Komisję dokumentach dotyczących rzeczywistego wykorzystania danych z marca, należy zwrócić uwagę na to, że materiały te powstały po dacie wydania zaskarżonej decyzji. W tym kontekście warto na wstępie zauważyć, że — jak trafnie wskazała Komisja — chociaż okoliczność, iż informacje wymienione w żądaniu wystosowanym na podstawie art. 11 rozporządzenia nr 139/2004 zostały później wykorzystane, może wskazywać, że były one konieczne, to brak ich wykorzystania nie stanowi dowodu przeciwnego ze względów, o których mowa w pkt 30 niniejszego wyroku.

46 Jeżeli chodzi o pismo w sprawie przedstawienia zarzutów, to należy także mieć na względzie to, że — przeciwnie do twierdzeń skarżącej — nie umożliwia ono określenia w sposób wyczerpujący informacji, jakie Komisja uznawała za konieczne w chwili wydania zaskarżonej decyzji. Z jednej strony bowiem, nawet jeśli sporządzanie pisma w sprawie przedstawienia zarzutów było już najwidoczniej rozpoczęte w chwili wydania zaskarżonej decyzji, faktem pozostaje to, że do dnia jego wysłania upłynęły jeszcze prawie dwa miesiące. Z drugiej strony pismo w sprawie przedstawienia zarzutów zawiera jedynie te elementy oceny Komisji, które doprowadziły do zidentyfikowania potencjalnych problemów w zakresie konkurencji, a pomija co do zasady rynki, w odniesieniu do których zagrożenie nie zostało stwierdzone. Cel tego pisma jest więc znacznie bardziej ograniczony aniżeli cel badania dokonywanego wcześniej przez Komisję.

47 Jeżeli chodzi o pozostałe argumenty oparte na dokumentach dotyczących rzeczywistego wykorzystania danych z marca, należy zwrócić uwagę na to, iż skarżąca ogranicza się do twierdzenia, że Komisja nie wykazała, że informacje wskazane w zaskarżonej decyzji były konieczne do wydania decyzji w sprawie koncentracji. Skoro to na skarżącej spoczywa ciężar udowodnienia zasadności podniesionych przezeń zarzutów, i tym samym braku konieczności kwestionowanych informacji, argumenty skarżącej należy odrzucić jako nieoparte dowodami.

48 Wreszcie w odniesieniu do kwestii, czy studium ekonometryczne zostało ponownie przeprowadzone przed datą wysłania pisma w sprawie przedstawienia zarzutów, Komisja zaprezentowała przed Sądem wydruk ekranu, z którego wynika, że różne pliki informatyczne mające znaczenie dla oceny koncentracji były modyfikowane w okresie od kwietnia do sierpnia 2006 r. Prawdą jest, co podnosi również skarżąca, że data modyfikacji większości plików jest późniejsza niż data wysłania pisma w sprawie przedstawienia zarzutów. Sąd jest jednak zdania, że — jak twierdzi także Komisja — wskazane daty oznaczają czas, w którym po raz ostatni korzystano z poszczególnych plików, a korzystano z nich regularnie podczas badania zgłoszonej koncentracji, w szczególności zaś przed wysłaniem pisma w sprawie przedstawienia zarzutów. Skarżąca, na której spoczywa ciężar dowodu, nie przedstawiła jednak — jak wskazano wyżej — żadnych argumentów, które mogłyby posłużyć do obalenia tego twierdzenia.

49 Wobec powyższego należy dojść do wniosku, że nie wykazano, jakoby informacje, których skorygowania zażądano w zaskarżonej decyzji, nie mogły zostać uznane przez Komisję, w czasie formułowania żądania udzielenia informacji, za konieczne w rozumieniu art. 11 rozporządzenia nr 139/2004. Pierwszą część zarzutu pierwszego należy zatem oddalić.

50 Jeżeli chodzi o twierdzenie skarżącej, zgodnie z którym Komisja działała w złej wierze, żądając skorygowania danych dotyczących lat 2002 i 2003, odnosi się ono do względów, którymi kierowała się Komisja przy wydawaniu zaskarżonej decyzji, a więc w istocie

wchodzi ono w zakres podniesionego przez skarżącą zarzutu dotyczącego nadużycia władzy. W kontekście omawianego zarzutu twierdzenie to nie ma więc znaczenia.

W przedmiocie drugiej części zarzutu odnoszącej się do okoliczności, że dane ze stycznia były zasadniczo prawidłowe

— Argumenty stron

⁵¹ Skarżąca podnosi, że dane ze stycznia były zasadniczo prawidłowe, wobec czego żądanie ich skorygowania nie było konieczne.

⁵² Na poparcie tego twierdzenia skarżąca przedstawia po pierwsze szereg argumentów wywiedzionych z analizy statystycznej danych ze stycznia. Podnosi ona w tym względzie, że nawet jeśli dane te zawierają pewne błędy, to w dziedzinie statystyki okoliczność taka jest typowa, zresztą także dane z marca z pewnością nie były całkowicie poprawne. Eliminacja wszystkich błędów, którymi obarczone były dane statystyczne, nie była ani możliwa, ani konieczna, ani też typowa, istnieją bowiem metody umożliwiające, z jednej strony, eliminację z całego zbioru danych tych danych, które odbiegają od normy, lub przewidzenie skutków ich oddziaływania, a z drugiej strony, weryfikację wiarygodności całego analizowanego zbioru. Skarżąca utrzymuje w niniejszej sprawie, że Komisja posługiwała się takimi metodami począwszy od otrzymania danych ze stycznia, pomimo prezentowanych przezeń twierdzeń, według których przyjęła ona po prostu założenie o prawidłowości tych danych.

- 53 W celu dokonania oceny oddziaływania błędów wskazanych w zaskarżonej decyzji skarżąca zwróciła się do LECG Consulting o poddanie danych ze stycznia badaniom statystycznym, takim jak te, które Komisja przeprowadziła po ich otrzymaniu. Według pierwszego sprawozdania, które załączone zostało do skargi (zwanego dalej „pierwszym sprawozdaniem LECG”), liczba błędnych danych nie była nietypowo wysoka, a porównanie danych ze stycznia z tym samym zbiorem danych, lecz niezawierającym wskazanych przez Komisję wartości potencjalnie niespójnych lub błędnych (zwanym dalej „zmodyfikowanymi danymi”) nie wykazało zasadniczych różnic w zakresie zmiennych, którymi posłużyła się Komisja przy sporządzaniu pisma w sprawie przedstawienia zarzutów i przy dokonywaniu ogólnej analizy właściwych rynków. Mało prawdopodobne wydaje się także, by wskazane błędy miały znaczący wpływ na wyniki studium ekonometrycznego.
- 54 Według innego sprawozdania LECG Consulting, sporządzonego na potrzeby ustosunkowania się do odpowiedzi na skargę i załączonego do repliki (zwanego dalej „drugim sprawozdaniem LECG”), hipotetyczne ceny wyliczone w ramach studium ekonometrycznego nie różniły się istotnie w danych ze stycznia, zmodyfikowanych danych oraz danych z marca. Według skarżącej dane ze stycznia były zatem zasadniczo prawidłowe, a więc Komisja mogła i powinna była zdać sobie z tego sprawę.
- 55 Ponadto w swych uwagach dotyczących dokumentów przedstawionych przez Komisję skarżąca powołuje się na obliczenia dokonane przez LECG Consulting, z których wynika, że dane ze stycznia były zasadniczo prawidłowe, jeżeli chodzi o kwestię określenia maksymalnej rozsądnej odległości dostawy.
- 56 Po drugie, skarżąca powołuje pewne okoliczności, które wskazują według niej na to, że w momencie wydania zaskarżonej decyzji Komisja rzeczywiście wiedziała, iż dane ze stycznia były zasadniczo prawidłowe. W tym względzie skarżąca podnosi przede wszystkim, że sformułowana przez Komisję teza, według której błędy wskazane w zaskarżonej decyzji zostały wykryte dopiero w drugiej połowie lutego, jest mało

wiarygodna, mając na uwadze zwłaszcza to, że już w styczniu 2006 r. Komisja uznała, że koncentracja nie stwarza żadnych zagrożeń dla konkurencji i była gotowa zatwierdzić ją bez zastrzeżeń. Taki wniosek mógł bowiem zostać sformułowany jedynie po dokonaniu weryfikacji danych ze stycznia, w trakcie której wykryte zostałyby błędy i ocenione zostałyby ich skutki. Poza tym relatywnie niska liczba realizowanych przez skarżącą wysyłek wzięta pod uwagę w studium ekonometrycznym, jak również okoliczność, że członek zespołu Komisji, któremu powierzono tę sprawę, potwierdził, iż dokonał on eliminacji wartości odbiegających od normy, wskazują, że weryfikacja taka miała miejsce oraz że już w styczniu Komisja musiała być świadoma znacznej liczby błędów, które — jak sama twierdzi — wykryte zostały dopiero później.

57 Skarżąca podnosi dalej po pierwsze, że kwestie, które według Komisji uzasadniały ponowne badanie prawidłowości danych ze stycznia, były przez nią poruszane już wcześniej. Po drugie, z pierwszego i drugiego sprawozdania LECG wynika, że w momencie wydania zaskarżonej decyzji Komisja była w każdym razie w stanie sprawdzić, czy wykryte błędy miały wpływ na jej analizę. Po trzecie, Komisja nie wykazała, że przeprowadziła tego rodzaju kontrolę przed wydaniem zaskarżonej decyzji, co oznacza, iż nie wykazywała w istocie troski o to, czy wykryte błędy wpłyną na wynik badania zgłoszonej koncentracji. Po czwarte, okoliczność, że Komisja miała świadomość prawidłowości danych ze stycznia, potwierdza stanowisko, jakie wyraziła ona w piśmie w sprawie przedstawienia zarzutów, jak również fakt, że nie przeprowadziła ona ponownego studium ekonometrycznego ani nie zakończyła procedury weryfikacji prawidłowości danych z marca przed wysłaniem tego pisma. Skarżąca przypomina wreszcie po piąte, iż według niej Komisja winna była wiedzieć, że wykorzysta jedynie dane dotyczące roku 2004.

58 Skarżąca utrzymuje wreszcie, że biorąc pod uwagę marginalne wykorzystanie bazy danych dotyczących wysyłek w piśmie w sprawie przedstawienia zarzutów oraz długość okresu zawieszenia postępowania będącego wynikiem wydania zaskarżonej decyzji, należy stwierdzić, że zawieszenie to było oczywiście nieproporcjonalne.

59 Komisja twierdzi, że w momencie wydania zaskarżonej decyzji nie mogła wykluczyć, że błędy dotyczące danych ze stycznia mogły wpłynąć na wynik dokonywanej przez nią analizy zgłoszonej koncentracji, wobec czego dane te nie były zasadniczo prawidłowe. Zwraca ona uwagę na to, iż pierwsza grupa argumentów skarżącej nie bierze pod uwagę różnych celów, jakim służy baza danych dotyczących wysyłek oraz że braku wpływu wykrytych błędów na wynik analizy nie da się wykazać przy pomocy dwóch sprawozdań LECG. W odniesieniu do drugiej grupy argumentów Komisja wyjaśnia, że po uzyskaniu danych ze stycznia dokonała pewnych standardowych weryfikacji, których zakres był jednak ograniczony. Błędy wskazane w zaskarżonej decyzji zostały więc wykryte dopiero w trakcie dodatkowych weryfikacji przeprowadzonych po odbyciu w dniu 22 lutego 2006 r. posiedzeniu Komitetu Doradczego, podczas którego pewne państwa członkowskie wyraziły wątpliwości co do wiarygodności studium ekonometrycznego. Komisja dodaje, że na początku maja ukończyła jednocześnie kilka czynności, w tym weryfikację danych z marca i sporządzenie pisma w sprawie przedstawienia zarzutów, co wyjaśnia, dlaczego prawidłowość tychże danych została przez nią potwierdzona dopiero kilka dni po wysłaniu tego pisma.

— Ocena Sądu

60 W odniesieniu do argumentów dotyczących analizy statystycznej danych ze stycznia należy na wstępie przypomnieć, że w kontekście rozważań przedstawionych w pkt 30 i 31 niniejszego wyroku konieczność sprostowań zażądanych w zaskarżonej decyzji należy oceniać w świetle wyobrażenia, jakie Komisja mogła, rozsądnie rzecz biorąc, mieć w chwili wydania tej decyzji o istotności błędów wykrytych w danych ze stycznia. Analizy przedstawione przez skarżącą mogą być więc brane pod uwagę jedynie w zakresie, w jakim mogły one zostać przeprowadzone przez Komisję w momencie wydawania zaskarżonej decyzji. Okoliczność ta oznacza w szczególności, że porównania dokonane w odniesieniu do danych z marca pozbawione są znaczenia, gdyż dane te nie istniały jeszcze w momencie wydawania zaskarżonej decyzji.

61 Należy następnie zbadać, czy w świetle kryterium istotnej prawidłowości, o którym mowa wyżej w pkt 31, różne analizy przedstawione przez skarżącą mogą wykazać, że wskazane przez Komisję błędy nie mogły mieć znaczącego wpływu na wynik dokonanej przez nią oceny zgodności zgłoszonej koncentracji ze wspólnym rynkiem.

62 W tym względzie należy zwrócić uwagę na to, że chociaż w pierwszym sprawozdaniu LECG sformułowany jest wniosek, że właściwe średnie wartości obliczone na podstawie danych ze stycznia i zmodyfikowanych danych nie różnią się istotnie, tabela 2 tego samego sprawozdania ukazuje znaczne różnice między tymi dwoma zbiorami danych, a dotyczą one górnej wartości ilorazu kosztu transportu przez cenę ex-works (różnica dziesięciu punktów procentowych), średniej odległości przewozu samochodem ciężarowym (różnica 13%) oraz średniej odległości przewozu statkiem (różnica 28%). Nawet przy założeniu, że zgodnie z wyjaśnieniami złożonymi na rozprawie przez przedstawiciela LECG Consulting różnice te są z punktu widzenia gospodarczego pozbawione znaczenia dla treści wniosków sformułowanych w piśmie w sprawie przedstawienia zarzutów, jak sugeruje tabela 3 powyższego sprawozdania, należy jednak stwierdzić, iż nie przedstawiono żadnej analizy porównawczej dowodzącej braku ich znaczenia w kontekście studium ekonometrycznego, mimo iż w swym pierwszym sprawozdaniu LECG Consulting wskazuje, że ceny, koszty transportu i odległości miejsc dostaw są według niej zmiennymi kluczowymi dla tego studium. Wobec braku takiej analizy nie jest jednak możliwe określenie, czy wskazane przez Komisję błędy mogły mieć istotny wpływ na wyniki studium ekonometrycznego, a tym samym na wyniki przeprowadzonego przez Komisję badania zgłoszonej koncentracji.

63 W odniesieniu do pierwszego sprawozdania LECG należy dodać, że — jak podnosi Komisja — wniosek, według którego stwierdzone błędy nie miały wpływu na podstawowe zmienne studium ekonometrycznego, jest oparty na analizie średnich wartości wyliczonych na podstawie całości danych. Komisja twierdzi jednak w tym względzie — a skarżąca temu nie zaprzecza — że to studium przeprowadzono w odniesieniu do poszczególnych zakładów produkcyjnych, co oznacza, że analiza całości danych nie umożliwiała określenia ewentualnego wpływu stwierdzonych błędów.

64 Drugie sprawozdanie LECG, które stara się obalić ten ostatni argument, w szczególności poprzez dokonanie bardziej szczegółowego badania danych, nie zawiera jednak także analizy znaczenia istotnych różnic stwierdzonych między cenami, które wynoszą od 3 do 4% w przypadku średnich cen i przekraczają 10% w przypadku pewnych zakładów produkcyjnych i pewnych produktów. Chociaż przedstawiciel LECG twierdził na rozprawie, że różnice między średnimi cenami są nieistotne w kontekście znaczenia kosztów transportu branych pod uwagę produktów, faktem pozostaje jednak to, że nie przedstawiono żadnego konkretnego wyjaśnienia w kwestii istotniejszych różnic stwierdzonych w przypadku pewnych zakładów produkcyjnych. Wobec tego w drugim sprawozdaniu LECG także nie wykazano, że błędy stwierdzone w danych ze stycznia nie mogły znacząco wpłynąć na ceny figurujące w studium ekonometrycznym, a tym samym na ocenę zgodności zgłoszonej koncentracji ze wspólnym rynkiem.

65 W odniesieniu do argumentów podniesionych w ramach uwag na temat dokumentów przedstawionych przez Komisję należy zauważyć, iż skarżąca ogranicza się do przywołania analizy maksymalnej rozsądnej odległości miejsca dostawy dla każdego ze środków transportu, która stanowi odległość teoretyczną obliczoną na podstawie wszystkich dostaw zrealizowanych przy wykorzystaniu danego środka transportu. Jednakże nawet jeśli odległość ta została wykorzystana na etapie określania właściwych rynków geograficznych, to z akt sprawy wynika, że była ona później porównywana z rzeczywistymi maksymalnymi odległościami miejsc dostaw zrealizowanych z każdego z branych pod uwagę zakładów produkcyjnych, przy czym jeśli chodzi o te drugie odległości, to wzięto je pod uwagę w przypadku tych zakładów, dla których były one wyższe. W tych okolicznościach analiza całości danych bez dokonania rozróżnienia na poszczególne zakłady jest niewystarczająca, by móc stwierdzić, czy wykryte błędy mogły znacząco wpłynąć na sposób definiowania rynków geograficznych, a tym samym na wynik oceny zgłoszonej koncentracji.

66 Z powyższych rozważań wynika, że analizy przedstawione przez skarżącą nie pozwalają na wyciągnięcie wniosku, że dane ze stycznia były zasadniczo prawidłowe. Należy zatem zbadać drugą grupę argumentów, z których — zdaniem skarżącej — wynika, że Komisja wiedziała w istocie, że tak było.

- 67 W tym względzie należy stwierdzić, iż argumentacja skarżącej opiera się głównie na zarzucanym braku wiarygodności twierdzenia Komisji, według którego błędy wskazane w zaskarżonej decyzji nie zostały wykryte po otrzymaniu danych ze stycznia, ale dopiero w drugiej połowie lutego, po odbyciu w dniu 22 lutego 2006 r. posiedzenia Komitetu Doradczego. Wobec tego Sąd zbada najpierw argumenty przedstawione przez Komisję na poparcie tego twierdzenia.
- 68 Odnosząc się w tym kontekście, z jednej strony, do weryfikacji dokonanej po otrzymaniu danych ze stycznia należy stwierdzić, że o ile badanie winno zostać przeprowadzone przez Komisję w relatywnie krótkich terminach i o ile strony koncentracji zobowiązane są do przekazania Komisji prawidłowych i kompletnych informacji, o tyle postępowanie w sprawie kontroli koncentracji opiera się nieuchronnie w znacznym zakresie na zaufaniu, gdyż Komisja nie może być zobowiązana do dokonania natychmiastowej i szczegółowej weryfikacji prawidłowości wszystkich informacji przekazanych przez te strony.
- 69 W tym względzie wewnętrzna korespondencja elektroniczna wysłana w dniu 6 marca 2006 r. przez jednego z członków zespołu Komisji, któremu sprawę tę powierzono, przedstawiona przez Komisję jako załącznik do odpowiedzi na wezwanie Sądu, wskazuje w kwestii błędów opisanych w zaskarżonej decyzji, że „[p]rzeprowadzone wcześniej badania bazy danych [dotyczących wysyłek były] bardziej ogólne [...] i nie skupiały się na parze zakład produkcyjny–zakład papierniczy”. W korespondencji tej uściślono dalej, że okoliczność ta „wyjaśnia, dlaczego nie wszystkie te kwestie zostały poruszone wcześniej”.
- 70 Okoliczność ta, której znaczenia skarżąca nie kwestionuje, w wymagany prawem sposób dowodzi, że weryfikacja dokonana przez Komisję po przekazaniu jej danych ze stycznia miała ograniczony zakres, a więc nie umożliwiała wykrycia błędów wskazanych w zaskarżonej decyzji. W tym kontekście trzeba jeszcze zwrócić uwagę na to, iż fakt, że weryfikację przeprowadzono tylko w ograniczonym zakresie, pozbawia znaczenia twierdzenie, według którego błędy te można było wykryć przy pomocy standardowych narzędzi statystycznych służących do przeprowadzania weryfikacji.

71 Z drugiej strony, jeśli chodzi o przebieg i konsekwencje posiedzenia Komitetu Doradczego z dnia 22 lutego 2006 r., z oświadczeń uczestników tego posiedzenia przedstawionych w załączniku do odpowiedzi Komisji na wezwanie Sądu wynika, że przedmiotem dyskusji były wówczas zarówno wiarygodność studium ekonometrycznego, jak i dane wykorzystane do jego sporządzenia. Nawet jeśli wydawać by się mogło, że kwestia prawidłowości tych danych nie została szczegółowo omówiona przez poszczególnych uczestników, jak twierdzi skarżąca, logiczne jest jednak to, że debata taka skłoniła Komisję do dokonania weryfikacji wiarygodności studium i wykorzystanych w nim danych, mając w szczególności na uwadze zamiar przedłożenia przez Komisję temu komitetowi nowego projektu decyzji celem uzyskania pozytywnej opinii na jego temat.

72 W odniesieniu do tej kwestii należy jeszcze zaznaczyć, że wewnętrzna korespondencja elektroniczna Komisji wysłana w dniu 22 lutego 2006 r. i dotycząca podziału zadań związanych z opracowaniem zmian projektu zatwierdzenia po odbyciu posiedzenia Komitetu Doradczego, załączona do wyżej wymienionej odpowiedzi Komisji, w odniesieniu do studium ekonometrycznego zawiera zapis: „Weryfikacja wiarygodności + analiza wrażliwości”. Sąd uważa, że zapis ten oznacza, iż należało przeprowadzić dodatkową weryfikację studium ekonometrycznego i danych wykorzystanych do jego sporządzenia, nie zaś jedynie to — jak zasugerowała skarżąca na rozprawie — że w projekcie zatwierdzenia w sposób bardziej szczegółowy należało opisać wyniki dokonanej wcześniej weryfikacji. Omawiana korespondencja elektroniczna nie ogranicza się zatem do opisu konkretnych zmian, lecz zmierza także do określenia nowych zadań, jakie należało wykonać w ramach badania.

73 Dokumenty przedstawione przez Komisję potwierdzają także jej twierdzenia, zgodnie z którymi wnioski z posiedzenia Komitetu Doradczego w dniu 22 lutego 2006 r. skłoniły ją do dokonania ponownej weryfikacji prawidłowości danych ze stycznia. W tych okolicznościach za udowodnioną w sposób wymagany prawem należy uznać tezę Komisji, według której błędy wskazane w zaskarżonej decyzji zostały wykryte dopiero w wyniku przeprowadzenia tej pogłębionej weryfikacji, nie zaś wcześniej.

- 74 Ponadto zasadności tego stwierdzenia nie są w stanie podważyć także okoliczności powoływane przez skarżącą. Tak oto po pierwsze, sama skarżąca przyznała na rozprawie, że nawet jeśli kwestie podniesione na posiedzeniu Komitetu Doradczego w dniu 22 lutego 2006 r., a zwłaszcza szczególna sytuacja na rynku fińskim, były podnoszone wcześniej, to traktowane one były bardziej pobieżnie, co oznacza, że bardziej szczegółowa dodatkowa weryfikacja przeprowadzona po tymże posiedzeniu mogła doprowadzić do wykrycia wskazanych błędów.
- 75 Po drugie, skoro w pkt 66 niniejszego wyroku sformułowano wniosek, że skarżąca nie wykazała zasadniczej prawidłowości danych ze stycznia, teza głosząca, iż w momencie wydania zaskarżonej decyzji Komisja mogła zweryfikować, że wykryte w tych danych błędy nie były istotne, jest pozbawiona podstawy faktycznej.
- 76 Po trzecie, w przedstawionej przez Komisję w załączeniu do jej odpowiedzi na wezwanie Sądu korespondencji elektronicznej z dnia 5 marca 2006 r. wspomniano, że w danych ze stycznia stwierdzone zostały „poważne niespójności”, co oznacza, że Komisja przeprowadziła analizę potencjalnego wpływu błędów na wynik jej badania. W tym stanie rzeczy nie można zaakceptować przeciwnego twierdzenia skarżącej, które nie jest poparte żadną okolicznością faktyczną.
- 77 Po czwarte, ze względów wyjaśnionych w pkt 45 i 46 niniejszego wyroku pismo w sprawie przedstawienia zarzutów nie ma decydującego znaczenia dla oceny stanowiska Komisji w kwestii prawidłowości informacji wykorzystanych w ramach przeprowadzanego przez nią badania zgłoszonej koncentracji. W pkt 48 niniejszego wyroku Sąd uznał podobnie, że skarżąca nie zdołała obalić twierdzenia Komisji, zgodnie z którym studium ekonometryczne zostało ponownie przeprowadzone przed wysłaniem pisma w sprawie przedstawienia zarzutów. Jeśli zaś chodzi o okoliczność, że prawidłowość danych z marca została potwierdzona dopiero po wysłaniu tego dokumentu, to argument Komisji mówiący o tym, że w danym okresie finalizowano jednocześnie wiele zadań, nie został zakwestionowany przez skarżącą.

78 Po piąte, skoro w pkt 44 niniejszego wyroku sformułowany został wniosek, że Komisja mogła słusznie zażądać dostarczenia danych obejmujących kilka lat, nieistotny dla sprawy jest argument, iż Komisja wiedziała, że znaczenie miały wyłącznie dane dotyczące roku 2004.

79 Odnosząc się wreszcie do argumentu dotyczącego naruszenia zasady proporcjonalności, należy stwierdzić, iż w świetle uwag przedstawionych w pkt 34 niniejszego wyroku nie zasługuje on na uwzględnienie.

80 W kontekście wszystkich powyższych rozważań należy sformułować wniosek, iż nie wykazano, jakoby Komisja naruszyła art. 11 rozporządzenia nr 139/2004, uznając, że dane ze stycznia nie były zasadniczo prawidłowe, i żądając ich skorygowania. Oddalić należy zatem drugą część zarzutu pierwszego, a w konsekwencji cały ten zarzut.

W przedmiocie zarzutu drugiego dotyczącego naruszenia przez Komisję zasady przestrzegania rozsądnego terminu

Argumenty stron

81 Skarżąca uważa, iż zaskarżona decyzja została wydana po upływie rozsądnego terminu, mając na uwadze okoliczność, że Komisja dysponowała wiedzą na temat stwierdzonych błędów poczynszy od pierwszej weryfikacji dokonanej w pierwszej połowie stycznia 2006 r. Z jednej strony Komisja spowodowała więc istotną szkodę finansową po stronie skarżącej, a z drugiej strony wpłynęła negatywnie na korzystanie przez nią z prawa do

obrony. Poza tym opóźnione wydanie zaskarżonej decyzji ujawniło prawdziwe intencje Komisji, która chciała zyskać na czasie, by móc kontynuować swoje badanie pomimo upływu przewidzianego w tym celu terminu.

82 Z jednej strony Komisja utrzymuje, że ewentualne naruszenie zasady przestrzegania rozsądnego terminu nie uzasadnia stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji, gdyż skarżąca nie wykazała wynikającego stąd naruszenia jej prawa do obrony. Z drugiej zaś strony Komisja uważa, że w okolicznościach niniejszej sprawy działała ona bez zbędnej zwłoki.

Ocena Sądu

83 Należy stwierdzić, że argument dotyczący szkody spowodowanej po stronie skarżącej jest bez znaczenia w kontekście niniejszego sporu, który dotyczy wyłącznie stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji, a więc jedynie kontroli jej zgodności z prawem.

84 Podobnie, choć przestrzeganie rozsądnych terminów w trakcie postępowań administracyjnych w dziedzinie polityki konkurencji stanowi ogólną zasadę prawa wspólnotowego, której poszanowanie zapewniają sądy wspólnotowe, to jej naruszenie może uzasadniać stwierdzenie nieważności decyzji jedynie wtedy, gdy pociąga ono za sobą również naruszenie prawa do obrony danego przedsiębiorstwa (wyrok Sądu z dnia 20 kwietnia 1999 r. w sprawach połączonych od T-305/94 do T-307/94, od T-313/94 do T-316/94, T-318/94, T-325/94, T-328/94, T-329/94 i T-335/94 *Limburgse Vinyl Maatschappij i in. przeciwko Komisji*, zwany „wyrokiem w sprawie PVC II”, Rec. s. II-931, pkt 120–122). W niniejszej sprawie skarżąca ogranicza się jednak do przedstawienia w tym względzie ogólnikowych twierdzeń, bez poparcia ich konkretnymi dowodami.

85 Znaczenie terminu, w jakim wydana została zaskarżona decyzja, jako wyznacznika dopuszczenia się nadużycia władzy, zostanie przeanalizowane w ramach zarzutu trzeciego.

86 W tych okolicznościach omawiany zarzut należy oddalić.

W przedmiocie zarzutu trzeciego dotyczącego nadużycia władzy

Argumenty stron

87 Tytułem wstępu skarżąca podnosi — przeciwnie do twierdzeń Komisji — że samo oddalenie zarzutu pierwszego nie skutkuje tym, że niniejszy zarzut staje się nieistotny dla sprawy.

88 W odniesieniu do istoty zagadnienia skarżąca utrzymuje, że Komisja dopuściła się nadużycia władzy, gdyż nie wydała zaskarżonej decyzji, aby zrealizować cel wynikający z rozporządzenia nr 139/2004, lecz w celu zapewnienia sobie przedłużonego terminu zbadania sprawy przewidzianego w tym rozporządzeniu, tak aby móc przeanalizować dodatkowe kwestie podniesione w lutym i w marcu 2006 r. przez pewne państwa członkowskie, a także przez podmioty konkurencyjne względem skarżącej. Pierwotny termin zbadania sprawy, który upływał z dniem 31 marca 2006 r., nie pozwoliłby bowiem Komisji na ukończenie jej analizy i ewentualne wysłanie pisma w sprawie przedstawienia zarzutów.

- 89 Skarżąca podnosi po pierwsze, że to właśnie z tego powodu w rozmowie telefonicznej z dnia 3 marca 2006 r. Komisja wskazała, że istnieje potrzeba poruszenia pewnych dodatkowych zagadnień budzących wątpliwości, i zaproponowała dobrowolne przedłużenie terminu zbadania sprawy o 20 dni roboczych. Wobec wątpliwości wyrażonych przez adwokatów skarżącej Komisja wspomniała następnie, tytułem groźby, o wydaniu decyzji w sprawie danych ze stycznia na podstawie art. 11 ust. 3 rozporządzenia nr 139/2004, w razie gdy nie zostanie wypracowane polubowne rozwiązanie tego problemu. W tym kontekście korespondencja elektroniczna wysłana przez służby Komisji w dniach 22 i 24 lutego oraz 2 marca 2006 r., w której podniesiono kilka kwestii dotyczących prawidłowości danych ze stycznia, miała na celu jedynie stworzenie podstaw do wydania zaskarżonej decyzji.
- 90 Skarżąca uściśla w tym względzie, że — przeciwnie do twierdzeń Komisji — podejścia takiego nie można określić mianem polubownego, w szczególności biorąc pod uwagę z jednej strony to, że z wewnętrznej korespondencji elektronicznej z dnia 5 marca 2006 r. przedstawionej w załączeniu do odpowiedzi Komisji na wezwanie Sądu wynika, że okoliczność zaoferowania skarżącej alternatywnego rozwiązania była uzasadniona chęcią zmniejszenia ryzyka wniesienia skargi, nie zaś troską o ograniczenie wpływu faktu wykrycia błędów na termin zbadania sprawy, z drugiej zaś strony to, że w chwili wydania decyzji na podstawie art. 11 ust. 3 rozporządzenia nr 139/2004, tj. w dniach 11 października, 9 i 23 listopada oraz 9 grudnia 2005 r., Komisja nigdy nie zaproponowała skarżącej alternatywnych rozwiązań.
- 91 Po drugie, okoliczność, że Komisja zakwestionowała prawidłowość danych ze stycznia, można wyjaśnić obraniem przez nią nowego kierunku dochodzenia, zważywszy, że nie wyraziła ona żadnych wątpliwości co do tych danych przed interwencją ze strony pewnych państw członkowskich i pewnych przedsiębiorstw. Początkowo, tj. aż do drugiej połowy lutego 2006 r., zdaniem skarżącej Komisja skupiała się bowiem na badaniu rynku węglanów wapnia stosowanych jako wypełniacze i studium ekonometryczne było podstawowym w tym względzie elementem analizy, przeciwnie do twierdzeń Komisji, która utrzymuje, że było to jedynie narzędzie pomocnicze. Natomiast w późniejszym czasie, po odbyciu posiedzenia Komitetu Doradczego w dniu 22 lutego 2006 r., Komisja skoncentrowała się na analizie podniesionych przez pewne państwa członkowskie i przez podmioty konkurencyjne względem skarżącej argumentów dotyczących sytuacji na rynkach produktów stosowanych do powlekania, ze szczególnym uwzględnieniem rynku fińskiego.

- 92 Po trzecie, skarżąca dodaje, że biorąc pod uwagę nowy kierunek dochodzenia Komisji, ponowne badanie zgłoszonej koncentracji w świetle skorygowanych informacji nie było konieczne i że nie zostało ono zresztą przeprowadzone. W momencie wysyłania pisma w sprawie przedstawienia zarzutów Komisja nie ukończyła bowiem weryfikacji danych z marca i nie zostało wykazane, jakoby w stosownym czasie wykorzystała ona te dane do ponownego przeprowadzenia studium ekonometrycznego. Skarżąca dodaje, że jeśli sprostowanie danych ze stycznia mogło mieć wpływ na wynik analizy Komisji, okoliczność ta zostałaby wskazana w piśmie w sprawie przedstawienia zarzutów.
- 93 Po czwarte, skarżąca przypomina, iż według niej dane ze stycznia były zasadniczo prawidłowe, i dodaje w tym względzie, że marginalny charakter pewnych pytań postawionych w zaskarżonej decyzji oraz brak ich znaczenia dla sprawy wskazują, że wydanie tej decyzji podyktowane było troską o przedłużenie terminu jej rozpoznania. Poza tym Komisja miała świadomość prawidłowości danych ze stycznia, co wynika także z treści pisma z dnia 12 stycznia 2006 r., z okoliczności, iż zamierzała ona zatwierdzić koncentrację bez zastrzeżeń w styczniu 2006 r., a także z faktu przygotowania i podania do wiadomości projektu zatwierdzenia.
- 94 Po piąte, z załączonej do odpowiedzi Komisji na wezwanie Sądu wewnętrznej korespondencji elektronicznej z dnia 6 marca 2006 r. wynika, że w perspektywie wydania decyzji na podstawie art. 11 ust. 3 rozporządzenia nr 139/2004 jeden z członków zespołu Komisji, któremu powierzono tę sprawę, systematycznie poszukiwał w danych ze stycznia możliwie największej liczby błędów, bez stawiania pytań o ich potencjalny wpływ na wyniki analizy. Skarżąca powtarza w tym kontekście argument, według którego Komisja nie wykazała, jakoby przed wydaniem zaskarżonej decyzji dokonała analizy wagi wykrytych błędów. Z korespondencji elektronicznej z dnia 5 marca 2006 r. wynika wprost przeciwnie, iż Komisja przystąpiła do sporządzania zaskarżonej decyzji, zanim taka analiza została przeprowadzona. Okoliczności te dowodzą, że Komisja nie wykazywała w istocie troski o wpływ wykrytych błędów.

- 95 Po szóste, Komisja nie zakwestionowała treści pisma skarżącej z dnia 6 marca 2006 r., w którym skarżąca podkreśliła, iż została ona postawiona przed możliwością wyboru jednego z dwóch niezgodnych z prawem rozwiązań, a mianowicie przedłużenia terminu za obopólną zgodą i wydania decyzji zawieszającej termin zbadania sprawy.
- 96 Po siódme, w toku badania zgłoszonej koncentracji Komisja podejmowała analogiczne decyzje kilka dni po otrzymaniu stosownych informacji, podczas gdy między otrzymaniem danych ze stycznia a wydaniem zaskarżonej decyzji upłynęły dwa miesiące.
- 97 Komisja twierdzi, że omawiany zarzut oparty jest na założeniu, że informacje zażądane w zaskarżonej decyzji nie były konieczne do wydania decyzji w sprawie koncentracji. Oddalenie zarzutu pierwszego implikuje zatem oddalenie zarzutu drugiego. W odniesieniu do istoty zagadnienia Komisja utrzymuje, że na poparcie swego zarzutu dotyczącego nadużycia władzy skarżąca nie przedstawiła obiektywnych, właściwych dla sprawy i zgodnych przesłanek, lecz jedynie sformułowała wnioski wywiedzione błędnie z szeregu okoliczności.

Ocena Sądu

- 98 Na wstępie należy zwrócić uwagę na to, że oddalenie pierwszego z zarzutów niniejszej skargi wynika stąd, że skarżąca nie wykazała w sposób wymagany prawem, że informacje żądane w zaskarżonej decyzji nie były konieczne w rozumieniu art. 11 rozporządzenia nr 139/2004. Jednakże okoliczność braku wykazania naruszenia obowiązującego rozporządzenia nie ma wpływu na okoliczność ewentualnego dopuszczenia się nadużycia władzy przez organ administracyjny. Dlatego niniejszy zarzut należy rozpoznać bez względu na to, iż zarzut pierwszy został oddalony.

99 Należy w tym miejscu przypomnieć, że pojęcie nadużycia władzy odnosi się do sytuacji, w której organ administracyjny użył swoich uprawnień w celu odmiennym niż ten, w którym uprawnienia te zostały mu przyznane. Decyzja jest wadliwa z powodu nadużycia władzy tylko wtedy, gdy obiektywne, właściwe dla danej sprawy i zgodne przesłanki pozwalają stwierdzić, że została ona przyjęta w takim odmiennym celu. W przypadku gdy decyzja ma służyć realizacji wielu celów, nawet jeśli obok uzasadnionych motywów decyzji występuje nieuzasadniony motyw, to decyzja nie stanowi z tego względu nadużycia władzy, o ile nie zrezygnowano w niej z osiągnięcia celu głównego (zob. wyrok Sądu z dnia 21 września 2005 r. w sprawie T-87/05 EDP przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-3745, pkt 87 i przytoczone tam orzecznictwo).

100 Należy zatem sprawdzić, czy okoliczności powołane przez skarżącą stanowią obiektywne, właściwe dla sprawy i zgodne przesłanki wskazujące na to, że zaskarżona decyzja została wydana przez Komisję w celu uzyskania zawieszenia biegu terminu zbadania koncentracji, nie zaś w celu doprowadzenia do skorygowania informacji koniecznych do przeprowadzenia tego badania.

101 Po pierwsze, jeśli chodzi o rozmowę telefoniczną z dnia 3 marca 2006 r., to ze sporządzonego przez adwokatów skarżącej protokołu dokumentującego przebieg tej rozmowy wynika, że Komisja wspomniała o wydaniu decyzji na podstawie art. 11 ust. 3 rozporządzenia nr 139/2004 dopiero po tym, jak skarżąca zakwestionowała celowość dobrowolnego przedłużenia terminu. Jednakże, zgodnie z tym protokołem, Komisja wskazywała na występowanie w danych ze stycznia istotnych niespójności już na początku rozmowy, zanim jeszcze poruszono temat działań umożliwiających ich usunięcie. Podobnie skarżąca nie kwestionuje okoliczności, że istnienie w danych ze stycznia pewnych błędów było sygnalizowane przez Komisję w licznej korespondencji elektronicznej, począwszy od dnia 22 lutego 2006 r. Omawiany protokół nie pozwala zatem na sformułowanie wniosku, że uczyniona przez Komisję wzmianka o możliwości wydania decyzji na podstawie art. 11 ust. 3 rozporządzenia nr 139/2004 stanowiła groźbę mającą na celu skłonienie skarżącej do wyrażenia zgody na dobrowolne przedłużenie terminu zbadania sprawy.

102 Poza tym jeśli chodzi o okoliczność, że Komisja zaproponowała skarżącej alternatywne rozwiązanie w postaci dobrowolnego przedłużenia terminu, należy zwrócić uwagę na to, iż choć to samo działanie może być wynikiem wielu współistniejących motywów, to fakt, że z materiałów przedstawionych przez Komisję wynika, iż była ona zaniepokojona ewentualnością wniesienia skargi, nie wyklucza tego, że zmierzała ona jednocześnie do ograniczenia wpływu wykrytych błędów na termin zbadania sprawy. Nieprzekonujące jest nadto poczynione przez skarżącą porównanie zaskarżonej decyzji z wcześniejszymi decyzjami, gdyż — zgodnie z twierdzeniami Komisji — zaskarżona decyzja odnosi się do znacznie dłuższego okresu, a do tego jej skutki mają charakter częściowo retroaktywny, skoro przewidziany w niej początek okresu zawieszenia poprzedzał datę jej wydania.

103 Po drugie, z pkt 73 niniejszego wyroku wynika, że Komisja wykryła błędy wskazane w zaskarżonej decyzji po przeprowadzeniu dyskusji na temat studium ekonometrycznego i danych wykorzystanych do jego sporządzenia, które miały miejsce podczas posiedzenia Komitetu Doradczego w dniu 22 lutego 2006 r. Podobnie z pkt 66 niniejszego wyroku wynika, iż nie wykazano, jakoby Komisja mogła wykluczyć, że te błędy będą miały znaczący wpływ na wynik prowadzonego przez nią badania koncentracji. Należy wreszcie zaznaczyć, że w przedstawionej w załączeniu do odpowiedzi Komisji na wezwanie Sądu wewnętrznej korespondencji elektronicznej z dnia 5 marca 2006 r. jeden z członków zespołu Komisji, któremu powierzono sprawę, stwierdził, że Komisja „wykryła w danych poważne niespójności”, że „[d]ane te winny zostać skorygowane” i że Komisja „oceni, w jakim zakresie skorygowane dane (które powinny zostać uzyskane w ciągu kilku dni) wpłyną na zmianę [jej] oceny tej transakcji”. W tych okolicznościach Sąd uważa, że wydanie zaskarżonej decyzji podyktowane było raczej zamiarem ponownego przeprowadzenia przez Komisję kompleksowej oceny zgłoszonej koncentracji na podstawie prawidłowych informacji, aniżeli okolicznością, że w wyniku interwencji państw członkowskich i konkurencyjnych przedsięwzięciach zmieniła ona kierunek swego badania, i w związku z tym zmierzała do zawieszenia terminu przewidzianego na zbadanie zgłoszonej transakcji.

104 Po trzecie, przeciwnie do twierdzeń skarżącej, wspomniany w pkt 29 niniejszego wyroku obowiązek Komisji w zakresie badania skutków koncentracji dla wszystkich rynków, w odniesieniu do których istnieje ryzyko, że skuteczna konkurencja zostałaby

znacząco zakłócona, implikuje, że bez względu na zmiany kierunku prowadzonego przez siebie badania Komisja zobowiązana jest zbadać zgłoszoną koncentrację zarówno w odniesieniu do sektora produktów stosowanych do powlekania, jak i sektora produktów stosowanych do wypełniania papieru. Oba te sektory były bowiem potencjalnie dotknięte skutkami tej koncentracji i były one nawet badane przez Komisję przed wydaniem zaskarżonej decyzji. Jeżeli zaś chodzi o twierdzenia, według których Komisja nie zweryfikowała prawidłowości danych z marca ani też nie ponowiła studium ekonometrycznego przed wysłaniem pisma w sprawie przedstawienia zarzutów, jak również twierdzenia dotyczące treści tego pisma, to należy przypomnieć, iż kwestie te zostały już omówione w pkt 45–48 niniejszego wyroku.

105 Po czwarte, z analizy zarzutu pierwszego wynika, iż nie wykazano, jakoby dane ze stycznia były zasadniczo prawidłowe ani jakoby Komisja uznała, że tak właśnie było. W tych okolicznościach bez znaczenia jest jednak fakt, że pewne kwestie poruszone w zaskarżonej decyzji dotyczyły jedynie błędów, których znaczenie było a priori niewielkie, gdyż w dacie wydania tej decyzji nie można było wykluczyć wpływu tych błędów na wynik badania zgłoszonej koncentracji. Odnosząc się do okoliczności powołania się przez skarżącą na pismo z dnia 12 stycznia 2006 r. oraz do stanowiska Komisji zajętego w dniu następnym, należy stwierdzić, iż okoliczności te są także bez znaczenia, gdyż — jak wynika z pkt 73 niniejszego wyroku — wystąpiły one wcześniej niż wykrycie błędów wskazanych w zaskarżonej decyzji.

106 Po piąte, nawet jeśli prawdą jest, że jeden z członków zespołu Komisji, któremu powierzono tę sprawę, podczas przeprowadzania dodatkowej weryfikacji prawidłowości informacji ze stycznia systematycznie poszukiwał w tych danych błędów, okoliczność ta nie świadczy jeszcze o nadużyciu władzy. Normalne jest bowiem, że weryfikacja zbioru danych ma na celu wykrycie możliwie największej liczby nieścisłości, pomija się natomiast elementy, które wydają się prawidłowe. W odniesieniu do argumentu, że po wykryciu błędów Komisja nie dokonała oceny ich wpływu na wynik analizy, należy odesłać do rozważań zawartych w pkt 76 niniejszego wyroku. Wreszcie

zakładając, że sporządzanie zaskarżonej decyzji zostało rozpoczęte przed dokonaniem przez Komisję oceny wpływu błędów na wynik jej analizy, okoliczność ta także nie wskazuje na dopuszczenie się nadużycia władzy. Mając na uwadze wymóg szybkości, który charakteryzuje postępowanie w przedmiocie kontroli koncentracji, logiczne wydaje się bowiem to, że Komisja prowadzi jednocześnie kilka etapów tego postępowania, co do których uważa ona, iż ich realizacja będzie prawdopodobnie konieczna w ramach badania koncentracji.

107 Po szóste, okoliczność, że Komisja nie odpowiedziała na pismo skarżącej z dnia 6 marca 2006 r., ponownie stawiając pod znakiem zapytania konieczność sprostowań zażądanych w zaskarżonej decyzji, jest bez znaczenia, bowiem z jednej strony Komisja nie była zobowiązana do udzielenia takiej odpowiedzi, a z drugiej strony jej milczenie nie mogło zostać uznane za wskazujące na to, że realizowała ona cele inne od zadeklarowanych.

108 Po siódme wreszcie, skoro w pkt 73 niniejszego wyroku sformułowany został wniosek, że błędy wskazane w zaskarżonej decyzji zostały wykryte w drugiej połowie lutego, to okres, jaki upłynął między tym momentem a datą wydania zaskarżonej decyzji, nie wydaje się nadzwyczajnie długi na tle wcześniejszych decyzji wydanych w ramach badania zgłoszonej koncentracji, mając także na uwadze po pierwsze fakt, że pewne błędy wykryte w bazie danych dotyczących wysyłek były sygnalizowane skarżącej poczynając od dnia 22 lutego 2006 r., po drugie, rozmiar tej bazy danych, a wreszcie okoliczność, że w odróżnieniu od wcześniejszych decyzji podstawą wydania zaskarżonej decyzji była nieprawidłowość, nie zaś niekompletność analizowanych informacji.

109 Z analizy argumentów podniesionych przez skarżącą wynika, że odnoszą się one albo do okoliczności, których zaistnienia nie zdołano wykazać, lub okoliczności pozbawionych znaczenia, albo do twierdzeń nieopartych dowodami, co do których istnieje inne

wiarygodne wyjaśnienie. W tym stanie rzeczy argumenty te, nawet rozpatrywane łącznie, nie pozwalają na sformułowanie wniosku, że dopuszczono się nadużycia władzy.

- 110 Na marginesie należy jeszcze stwierdzić, że w celu przeprowadzenia należytej analizy rozpatrywanego zarzutu Sąd wezwał Komisję do przedstawienia mu dowodów właściwego wykorzystania przez nią danych z marca. Dokumenty przedstawione w odpowiedzi na to wezwanie wskazują, że dane te zostały rzeczywiście wykorzystane w ramach badania zgłoszonej koncentracji, w szczególności zaś do przeprowadzenia ponownego studium ekonometrycznego, oceny poziomu cen oraz analizy odległości dostaw. Okoliczności te potwierdzają zatem wniosek sformułowany w poprzednim punkcie wyroku.
- 111 Mając na względzie wszystkie powyższe rozważania, należy stwierdzić, iż nie wykazano, jakoby Komisja dopuściła się nadużycia władzy, wydając zaskarżoną decyzję, wobec czego zarzut trzeci należy oddalić.

W przedmiocie zarzutu czwartego dotyczącego naruszenia zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań

Argumenty stron

- 112 Skarżąca utrzymuje, że pismo z dnia 12 stycznia 2006 r., w którym Komisja potwierdziła, że informacje, których zażądała w swej decyzji z dnia 9 grudnia 2005 r.,

zostały w całości dostarczone, w połączeniu z zachowaniem Komisji, wzbudziły w niej uzasadnione oczekiwania, które zaskarżona decyzja rozwiązała.

- 113 Skarżąca twierdzi więc po pierwsze, że wydając zaskarżoną decyzję, Komisja odwołała swe pismo z dnia 12 stycznia 2006 r., gdyż zastąpiła zawartą w nim ocenę nowym wnioskiem o nieprawidłowości danych ze stycznia. W zakresie w jakim — według skarżącej — pismo to, z jednej strony, zostało wystosowane w ramach przyznanych Komisji uprawnień, a z drugiej strony, zawierało zapewnienia dotyczące okoliczności, że Komisja uznała dane ze stycznia za kompletne i prawidłowe, stanowiło ono zatem akt prawny, na mocy którego przyznane jej zostały prawa podmiotowe. Komisja powinna więc była wziąć pod uwagę to, iż skarżąca mogła być przekonana o jego mocy wiążącej, zwłaszcza że z pisma nie wynikało, by jego treść była warunkowa lub uzależniona od wyniku bardziej pogłębionej analizy.
- 114 Skarżąca uważa, iż w tych okolicznościach — bez względu na możliwość zmiany stanowiska Komisji po przekazaniu jej bardziej szczegółowych informacji ani na jej uprawnienie do reagowania na wszelkiego rodzaju dowody — zgodnie z zasadą ochrony uzasadnionych oczekiwań nie może ona powrócić do wcześniej zajmowanego stanowiska, aby zażądać weryfikacji lub doprecyzowania danych informacji, chyba że wykaże, iż żądane działania są istotne w świetle nowych materiałów, którymi dysponuje. W niniejszej sprawie nie powołano się jednak w tym względzie na żadną zasadniczą zmianę.
- 115 Po drugie, odnosząc się do zachowania Komisji, jej ogólną i utrwaloną praktyką jest szybkie sygnalizowanie wszelkich braków dotyczących zgromadzonych przezeń informacji. W niniejszej sprawie Komisja nie wspomniała jednak o nieprawidłowości dostarczonych informacji przez prawie dwa miesiące i zwróciła się w tej kwestii do skarżącej dopiero wówczas, gdy jej dochodzenie obrało nowy kierunek.

- 116 Komisja utrzymuje, że skarżąca nie może powoływać się na zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań w odniesieniu do prawidłowości danych ze stycznia, ponieważ pismo z dnia 12 stycznia 2006 r. nie zawierało w tym względzie dokładnych, bezwarunkowych, uprzednich i zgodnych zapewnień oraz że nie można w każdym razie uznać, aby pismo to przyznawało jego adresatowi ostateczne prawa podmiotowe.

Ocena Sądu

- 117 Zgodnie z orzecznictwem uprawnienie do powoływania się na zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań uzależnione jest od łącznego spełnienia się trzech przesłanek. Po pierwsze, administracja wspólnotowa musi przekazać zainteresowanemu dokładne, bezwarunkowe i zgodne zapewnienia, pochodzące z uprawnionych i wiarygodnych źródeł. Po drugie, zapewnienia te muszą być takiego rodzaju, by wzbudzały u podmiotu, do którego są skierowane, uzasadnione oczekiwanie. Po trzecie, udzielone zapewnienia muszą być zgodne z właściwymi przepisami (zob. wyrok Sądu z dnia 23 lutego 2006 r. w sprawie T-282/02 Cementbouw Handel & Industrie przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-319, pkt 77 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 118 Skarżąca podnosi, że uzasadnione oczekiwania, na które się powołuje, wynikają po pierwsze z pisma z dnia 12 stycznia 2006 r., a po drugie z zachowania Komisji. Przede wszystkim jednak, nawet przy założeniu, że wspomniane pismo zawierało zapewnienia, zgodnie z którymi Komisja uznawała dane ze stycznia za zasadniczo prawidłowe, to zapewnienia te nie były tego rodzaju, by mogły wzbudzić po stronie skarżącej uzasadnione oczekiwania co do tego, że Komisja nie dokona ponownej oceny tych danych.
- 119 Z pkt 29, 30, 31 i 33 niniejszego wyroku wynika bowiem, że w interesie skutecznej kontroli koncentracji na podstawie rozporządzenia nr 139/2004 i ze względu na ciężący

na Komisji obowiązek zbadania z dużą ostrożnością skutków danej transakcji dla wszystkich potencjalnie dotkniętych nią rynków Komisja winna zachować możliwość żądania skorygowania zasadniczo nieprawidłowych informacji przekazanych przez strony i koniecznych z punktu widzenia prowadzonego przez nią badania, przy czym powody, które skłoniły ją do przeprowadzenia ponownej weryfikacji ich prawidłowości, są w tym kontekście nieistotne.

120 Wniosek ten potwierdza okoliczność, że — jak stwierdzono w pkt 68 niniejszego wyroku — Komisja nie może być zobowiązana do dokonania natychmiastowej i szczegółowej weryfikacji prawidłowości wszystkich informacji przekazanych przez strony danej transakcji, jako że te strony mogą najlepiej upewnić się co do tego, że przekazywane informacje są wiarygodne, a nadto zobowiązane są do dostarczenia informacji kompletnych i prawidłowych. W tych okolicznościach bowiem, z jednej strony, weryfikacja dokonana przez Komisję po otrzymaniu pewnych informacji nie musi wcale doprowadzić do wykrycia wszystkich istotnych nieprawidłowości, które mogą mieć wpływ na te informacje. Z drugiej zaś strony skarżąca nie może powoływać się na istnienie uzasadnionych oczekiwań, aby uniknąć konsekwencji naruszenia zobowiązania do dostarczenia kompletnych i prawidłowych informacji, tylko dlatego że naruszenie to nie zostało wykryte przez Komisję w toku wspomnianej weryfikacji.

121 Po drugie, jeśli chodzi o praktykę Komisji, na którą powołuje się skarżąca, należy na wstępie zauważyć, iż w zakresie w jakim skarżąca podnosi zarzut, że okres między wykryciem błędów wskazanych w zaskarżonej decyzji a zasygnalizowaniem ich skarżącej był niezwykle długi, jej argument opiera się na założeniu, że błędy te zostały wykryte w trakcie pierwszej weryfikacji przeprowadzonej w pierwszej połowie stycznia. Skoro jednak w pkt 73 niniejszego wyroku Sąd uznał, że tak nie było, założenie to jest pozbawione podstawy faktycznej.

122 Ponadto Sąd stoi na stanowisku, że sam fakt, iż w przeszłości Komisja zareagowała na przedstawione jej informacje w terminie kilku dni, nie stanowi wystarczająco dokładnego zapewnienia co do tego, że w przyszłości Komisja nie ustosunkuje się do przedstawionych jej informacji po upływie takiego terminu.

123 Wreszcie — jak podnosi Komisja — ponieważ wcześniejsze decyzje wydane w ramach badania zgłoszonej koncentracji dotyczyły kompletności przekazanych informacji, stosowana wobec tej kwestii praktyka nie może być w każdym razie powoływana w odniesieniu do decyzji dotyczącej prawidłowości informacji, takiej jak zaskarżona decyzja, a zatem nie może ona wzbudzić uzasadnionych oczekiwań.

124 Wobec powyższego zarzut czwarty należy oddalić.

W przedmiocie środków organizacji postępowania i środków dowodowych

125 Skarżąca wnosi o to, by Sąd zobowiązał Komisję do dostarczenia pewnych dokumentów wewnętrznych dotyczących w szczególności jej korespondencji z Komitetem Doradczym, projektu zatwierdzenia, studium ekonometrycznego, wykorzystania informacji przedstawionych przez skarżącą, kwestii kompletności i prawidłowości tych informacji, jak również przeprowadzonej w tym względzie przez Komisję weryfikacji oraz powodów, które skłoniły ją do zwrócenia się w dniu 3 marca 2006 r. o przedłużenie terminu zbadania sprawy.

126 Sąd wezwał Komisję do dostarczenia pewnych dokumentów dotyczących przebiegu i konsekwencji posiedzenia Komitetu Doradczego w dniu 22 lutego 2006 r. oraz wykorzystania danych z marca. Ponieważ Sąd był w stanie przeanalizować wszystkie podniesione przez skarżącą zarzuty na podstawie tych materiałów oraz innych dokumentów złożonych do akt sprawy i mając na uwadze okoliczność, że w trakcie postępowania przed sądem wspólnotowym wewnętrzne dokumenty Komisji nie podlegają ujawnieniu stronie skarżącej, chyba że wymagają tego wyjątkowe okolicz-

ności sprawy (wyrok Sądu z dnia 20 marca 2002 r. w sprawie T-9/99 HFB i in. przeciwko Komisji, Rec. s. II-1487, pkt 40), skargę wniesioną przez skarżącą należy oddalić w pozostałym zakresie.

127 Wobec powyższego skargę należy w całości oddalić.

W przedmiocie kosztów

128 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu Sądu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżąca przegrała sprawę, należy — zgodnie z żądaniem Komisji — obciążyć ją kosztami postępowania.

Z powyższych względów

SĄD (druga izba)

orzeka, co następuje:

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Omya AG zostaje obciążona kosztami postępowania.

Pelikánová

Jürimäe

Soldevila Fragoso

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 4 lutego 2009 r.

Podpisy

Spis treści

Okoliczności postania sporu	II - 153
Przebieg postępowania i żądania stron	II - 156
Co do prawa	II - 159
W przedmiocie dopuszczalności wniosku dotyczącego konsekwencji ewentualnego stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji	II - 159
W przedmiocie zarzutu pierwszego dotyczącego naruszenia art. 11 rozporządzenia nr 139/2004	II - 160
Uwagi wstępne dotyczące pojęcia konieczności informacji i ich sprostowania	II - 160
— Argumenty stron	II - 160
— Ocena Sądu	II - 162
W przedmiocie pierwszej części zarzutu odnoszącej się do okoliczności, że informacje, których sprostowania zażądano, nie były konieczne	II - 164
— Argumenty stron	II - 164
— Ocena Sądu	II - 166
W przedmiocie drugiej części zarzutu odnoszącej się do okoliczności, że dane ze stycznia były zasadniczo prawidłowe	II - 170
— Argumenty stron	II - 170
— Ocena Sądu	II - 173
W przedmiocie zarzutu drugiego dotyczącego naruszenia przez Komisję zasady przestrzegania rozsądnego terminu	II - 179
Argumenty stron	II - 179
Ocena Sądu	II - 180
W przedmiocie zarzutu trzeciego dotyczącego nadużycia władzy	II - 181
Argumenty stron	II - 181
Ocena Sądu	II - 184

OMYA PRZECIWKO KOMISJI

W przedmiocie zarzutu czwartego dotyczącego naruszenia zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań	II - 189
Argumenty stron	II - 189
Ocena Sądu	II - 191
W przedmiocie środków organizacji postępowania i środków dowodowych	II - 193
W przedmiocie kosztów	II - 194